

3. sunnuntai pääsiäisestä 29.4.2012
- Jumalan kansan koti-ikävä
Liturgia & saarna: Panu Partanen
Musiikki: Suvi Sievänen
Suntio: Seppo Soininen

Pariskunta halaamassa toisiaan lentokentän aulassa

Tervetuloa kotiin!

Joh. 14:1-7

Jeesus sanoi opetuslapsilleen:

"Älköön sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Minun Isäni kodissa on monta huonetta - enhän minä muuten sanoisi, että menen valmistamaan teille asuinsijan. Minä menen valmistamaan teille sijaa mutta tulen sitten takaisin ja noudan teidät luokseni, jotta saisitte olla siellä missä minä olen. Te tiedätte kyllä tien sinne minne minä menen."

Tuomas sanoi hänelle: "Herra, emme me tiedä, minne sinä menet. Kuinka voisimme tuntea tien?" Jeesus vastasi: "Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani. Jos te tunnette minut, opitte tuntemaan myös minun Isäni. Te tunnette hänet jo nyt, olettehan nähneet hänet."

"Myös iankaikkisuuden hän [Jumala] on pannut heidän sydämeensä" (Saarn. 3:11).

Olemme lähtöisin Jumalasta, hän on antanut meille elämän. Taivaassa on kotimme, sinne kaipaamme tietäen tai tietämättämme. Meihin on istutettu pala taivasta jo silloin kun olimme idullamme. Siksi Jumalan kansalla on koti-ikävä. Jumalan kansalla on iankaikkisuuden toivo sydämessään.

Kaikilla luoduilla tuntuu olevan tietoisuus siitä, mistä on lähdetty, missä alkuperäinen koti on. Lohet vaeltavat pitkiä matkoja merissä, mutta palaavat lisääntymään siihen jokeen, jossa ovat syntyneet. Pääskyselä palaavat vuosi toisensa jälkeen samaan paikkaan rakentamaan pesänsä. Jokin saa linnut ja kalat palaamaan kotikonnuilleen. Sisäinen kompassi toimii luomakunnassa. Näin Luojamme, Pyhä Jumala, on kaiken hyvin suunnitellut.

Ihminen ei eroa tästä. Levottomana hän vaeltaa maailmassa, jos hän ei tiedä tietä kotiin. Synti, ero Jumalasta, sokaisee sisäisen kompassimme. Tien kotiin voi kadottaa. Mikä tie vie varmasti perille?

Jeesus sanoo: *"Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani."*

Vain yksi kykenee korjaamaan kadonneen suuntamme ja eheyttämään sisäisen kompassimme: Jeesus Kristus. Levottomuus ja kaipuu Jumalaan saa hänen kauttaan uuden nimen: koti-ikävä. Meidät on luotu Jumalan yhteyteen. Jeesuksessa tämä yhteys on solmittu uudelleen. Kristitty tietää, ettei ole tästä maailmasta. Hän elää rohkeasti ja iloiten maailmassa, mutta ei saa voimaansa maailmasta. Maailmassa, muttei maailmasta. Hän odottaa Jeesusta ja sitä päivää, kun kaikki luodaan uudeksi. Paavali kirjoittaa: *"Mutta me olemme taivaan kansalaisia, ja taivaasta me odotamme pelastajaksi Herraa Jeesusta Kristusta"* (Fil 3:20).

Koti-ikävä ei ole pelkästään paha tunne. Kun ikävöi, tuntee elävänsä ja tietää mikä on tärkeintä maailmassa. Arvot asettuvat paikalleen. Vain sellaista ikävöi mitä rakastaa ja odottaa.

Jeesus sanoo: *"Älköön sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun."*

Jeesus tarjoaa lääkkeen terveeseen koti-ikävään – "uskokaa Jumalaan ja minuun." Hän vakuuttaa huutomerkkin kera, ettei maailmassa tarvitse olla levoton kun uskoo. Uskominen ei ole järkeilyä tai todennäköisyyksien laskemista, se on täydellistä luottamusta. Luottamusta Jeesukseen Kristukseen ja Isään Jumalaan. Rakkaudessa ei ole pelkoa. Ei pelkoa siitä, etteikö eräänä päivänä pääsisi kotiin. Riittää kun sydämestään uskoo.

Vieraita varten on mukava laittaa kotinsa valmiiksi. Hyvää ystävää odottaa innolla. Moni nauttii siitä, kun saa pyhäpäivisin valmistaa ruuan koko perheelle. Paras palkinto on, kun rakkaat ihmiset ovat koolla saman pöydän ääressä. Minä valmistin tämän saarnan teille. Odotin, että saisin jakaa sen teidän kansanne. Odotin sinua kirkkoon.

Jeesus sanoo: *"Minun Isäni kodissa on monta huonetta - enhän minä muuten sanoisi, että menen valmistamaan teille asuinsijan."*

Jeesus odottaa meitä saapuvaksi yhtä lailla. On valmistamassa meille sijaa, kotia taivaassa. Jumalan poika tekemässä minulle ja sinulle iankaikkista kotia – ihmeellistä! Se on niin ihmeellistä, ettei sitä osaa edes käsittää. Jeesus lähetti ennalta opetuslapsensa valmistamaan heidän viimeisen yhteisen aterian. Nyt taivaan Isä on lähettänyt Poikansa valmistamaan meille ennalta iankaikkisen asunnon. Jeesus odottaa meitä innokkaasti yhteiselle, suurelle juhla-aterialle, joka taivaassa tarjoillaan. Siellä saamme nähdä Herramme kasvoista kasvoihin ja uskossa kuolleet rakkaamme. Tätä hetkeä mieluusti odottaa!

Moni meistä on käynyt lentokentällä. Siellä on eräs paikka, joka on erityisen koskettava. Se on saapumisaula. Siis paikka, jossa odotetaan juuri laskeutuneita matkustajia. Olen usein todistanut hetkiä, jolloin pitkään erossa olleet rakkaat ovat kohdanneet. On hypätty kaulaan, halattu ja syleilty. Naurua ja riemunkiljahduksia. Ilo on valtavaa. Perheet ovat yhdistyneet. Sitä on ollut miellyttävä seurata.

Uskon, että taivaassa on sama tilanne. Siellä on valtava tuloaula, jossa odotetaan uusia tulijoita suurella sydämellä. Mikä ilo kun Jeesus tulee vastaan, ottaa halaukseen ja toivottaa tervetulleeksi: *"Tervetuloa kotiin, ystäväni! Tule perille, olemme laittaneet kaiken valmiiksi. Tässä on asuinsijasi. Mene ja valmistaudu juhlaillalliselle."*

Eikö tätä hetkeä kannata odottaa? Saahan tätä jo nyt ikävöidä? - Herra antakoon meille elävän taivastoivon!

"Tiedän paikan armahan, Rauhallisen, ihanan, Jos on olo onnekas, Elo tyyni, suojakas. Sepä kotikulta on, Koti kallis, verraton, Eipä paikkaa olekaan Kodin vertaa ollenkaan."